

Jsou lidé, kterým celý národ říká křestním jménem. Mezi takové patří i zpěvák **Waldemar Matuška**, který se dožívá 2. července 75 let.

Dnešní mladí si neumí představit, jakým fenoménem byl Matuška v šedesátých letech. Troufal bych si napsat, že to bylo něco podobného, jako vpád Elvise Presleyho do poklidných vod Binga Crosbyho, Perry Coma či kantilén Maria Lanzy padesátých let. Populární hudba padesátých i začátku šedesátých let minulého století byla ve znamení nádherných hlasů Jiřího Vašíčka, Rudolfa Cortéze, či idolu českých žen Richarda Adama. Jenže tihle bardi, stojící vždy v dokonale padnoucích oblecích bez pohnutí u mikrofonu, netušili, že Prahu, a za chvíli i celou republiku, se chystá dobývat štíhlý až hubený, vousatý a kudrnatý chlap, kterému později dal, nevím už kdo, přezdívkou *Ďábel s tváří Krista*. Matuška se sice narodil v Košicích, kde se jeho maminka, operetní zpěvačka, pouze zastavila, ale dětství prožil v Praze. Kromě toho, že se vyučil sklářem, ovládal postupně řadu nástrojů a zpíval s několika kapelami. Možná znáte fotku Matušky s brýlemi, ještě bez plnovousu, spolu s Jiřím Suchým a Ljubou Hermanovou. Jenže už v premiéře Suchého hry

Člověk z půdy

vidíme Waldemara Matušku v jedné řadě "girlsáků" doprovázejících Pavlínu Filipovskou, Karla Brožka a samozřejmě Jiřího Suchého. Semafor začal dobývat Prahu a v roce 1960 nahrál Matuška svou první píseň s názvem

Suvenýr

. V první slavné éře Semaforu si zahrál například chuligána Bedrnu v

Takové ztrátě krve

, ale především zpíval a zpíval. Vedle něj stála malá, slovansky pěkná dívka z Brna, která provdáním za muzikanta Milana Pilara získala jeho příjmení, či urostlý mladík (býval juniorským mistrem v plavání) s brýlemi a s tváří vzorného studenta, Karel Štědrý. Vznikala nesmrtelná a dosud hraná dueta jako

Mám malý stan

, nebo proslulá

Láska nebeská

, s řadou špílců Matušky a Pilarové.

Tehdy se písňím z Divokého západu, kam jsme nepoučitelně koukali i přes příběhy o partyzánech a údernících, říkalo western. Matuška s banjem vystříhl převzatou *To všechno vodnes čas*

a krásné hlasy krásně oblečených mužů byly rázem o minimálně jedno poschodí níž. Našel se jen jediný majitel bel canta, který s Matuškou celá šedesátá léta i později bojoval nejen o Zlatého slavíka, ale i o přízeň českých žen a dívek. Přiznám se, že jsem od svého dětství nikdy bývalého elektrikáře z ČKD Karla Gotta tzv. "nežral", byť jsem vždy uznával jeho obrovskou profesionalitu.

Zato Matuška, oblečený v kůži, se stetsonem na hlavě a s banjem, to byl náš idol. Zejména po opožděné premiéře filmu **V pravé poledne** se nám zdálo, že Walda chodí stejně machrovsky jako Garry Cooper. A co jeho Kid v "Limonádníkovi", kde zpívá nádhernou píseň o tom, jak Jim v Lincolnu hrál farao? Nebo zloduch Manuel ve vynikajícím filmu

Fantom Morrisvillu

? Snad největší Waldova role je hříšný statkář v Jasného filmu

Všichni dobří rodáci

. Na scénu, kdy ještě šťastní obyvatelé malého moravského městečka, nádherně opilí, společně zpívají, nemohu zapomenout. Walda si zahrál i v Národním divadle v Praze, a to ve hře

Po pravici boha otce

v roce 1968.

Matuška je člověk, u něhož jsem měl a mám pocit, že je paráda posedět s ním v hospodě, popovídat si a zazpívat. Jenže popularita má i svou odvrácenou stranu. Konkrétně se jednalo o stranu s velkým "es", neboť mládež dávala přednost Semaforu a později i bigbítu před jásáním v modrých košilích. Naštěstí se nepsala padesátá léta minulého století, ale i v říši "Antonína Dobrotivého Novotného" se občas někdo znelíbil. Po premiéře filmu **Kdyby tisíc klarinetů** načas Matuška z obrazovek i z jiných médií zmizel. A tak píseň

Mrholí

a

Schody do nebe

zpíval, a velmi dobře, jeden z jejích autorů, dnes již nežijící Karel Kopecký. Nakonec kopat uran šel pouze bigbíták Pavel Sedláček.

Jenže konec šedesátých let přestal patřit Hendrychům a jiným soudruhům. Matuška přešel do druhého populárního divadla Rokoko, založeného dvojicí Darek (Božidar) Vostřel a Jiří Šásek. Spolu s Matušskou tam zpíval, hrál a skákal Václav Neckář, zpívali Helena Vondráčková, Marta Kubišová a Karel Štědrý. Na hru **Osm lásek Waldemara Matušky** se stály dlouhé fronty. Pak přijely tanky a dodnes cítím dojetí, když ve hře

Filozofská historie

na motivy Aloise Jiráska doprovází sbor dívek studenty, pochoduující na pražské barikády. V Rokoku zpívala dívčí vokály dvojice Irena a Olga. Ta druhá krásná dívka nebyla nikdo jiný, než

Olga Blechová

, současná a dlouhodobá partnerka Matušky v životě i na jevišti.

Husákův režim Matuškově zpívat nezakázal. Jeho popularita nebyla tolik astronomická jako v šedesátých letech, ale koncertoval doma i v zahraničí. V roce 1976 má svatbu s Olgou Blechovou a dává se dohromady s velmi populární kapelou **Kamarádi táborových ohňů**. Přiznám se, že jsem v tomto období přestal uměleckou dráhu Matušky sledovat, neboť se mi přelil do středního proudu a mně duněli v uších "Párplové či Cepelíni" a současně i folk.

Waldo, vše nejlepší

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 29 Červen 2007 04:00

V roce 1986 zůstal Matuška s celou rodinou v USA na Floridě, kde v St. Petersburgu dodnes žije. Rázem byl Matuška vymazán, jako každý emigrant, ze všech médií a populární TV seriál Chalupáři byl bez zpívané znělky, která se změnila v instrumentální skladbu. Pokud občas někdo vzdychá po těchto starých časech, patrně zapomíná i na stupiditu tohoto druhu. V listopadu a prosinci 1989 zněla ulicemi Waldova píseň o tom, jak třešně zrály a Walda se vrátil a svobodně se vrací dál. Matuška napsal svou vynikající a charismatickou interpretační úroveň část dějin české populární hudby a stále jej považuji za prima chlapa, s nímž bych rád poseděl a popovídal.

A tak, milý Waldo, k Vaším kulatým narozeninám Vám chci říct, že lidi v zemi, o níž jste zpíval, že je plná hloží a plná ran, na vás nezapomněli a nezapomenou. Vše nej k narozeninám. Budťe dlouho zdrav a živ.